

**PUHE MAASEUDUN PUOLUETYÖLLE OMISTETUSSA
I YLEISVENÄLÄISESSÄ
NEUVOTTELUKOKOUKSESSA ⁴⁴
MARRASKUUN 18 pnä 1919**

Toverit! Valitettavasti en ole voinut osallistua siihen neuvottelukokoukseen, jonka olette järjestäneet, s.o. maaseututyötä koskevaan neuvotteluun. Sen vuoksi minun täytyy rajoittua vain yleisiin ja tärkeimpiin näkökohtiin, ja uskon, että teidän onnistuu vähitellen soveltaa näitä politiikkamme yleisiä näkökohtia ja perussääntöjä niihin erillisiin tehtäviin ja käytännön kysymyksiin, joita joudutte ratkaisemaan.

Kysymys maaseututyöstä on kuitenkin tällä haavaa koko sosialistisen rakennustyömme peruskysymys, sillä proletariaatin keskuudessa tehtävän työn ja proletariaatin yhdistämisen suhteen me voimme täysin varmasti sanoa, että Neuvostovallan kaksivuotisen olemassaolon aikana kommunistien politiikka ei ole ainoastaan täysin määrätynyt, vaan se on ehdottomasti johtanut myös pysyviin tuloksiin. Alussa vastuksenamme oli se, ettei työväen keskuudessa tajuttu riittävästi etujen yhteisyyttä, ja sellainen ajoittainen syndikalismi, että eräiden tehtaiden tai eräiden teollisuusalojen työläiset pyrkivät asettamaan omat etunsa, oman tehtaansa, oman teollisuudenalansa edut yhteiskunnan etuja korkeammalle. Olemme joutuneet ja joudumme vieläkin kamppailemaan kurinpuutetta vastaan uuden työnjärjestelyn alalla. Te kaikki luultavasti muistatte ne merkittävät etapit, joiden kautta politiikkamme kulki silloin, kun nostimme yhä uusia ja uusia työläisiä uusiin toimiin, annoimme heille mahdollisuuden perehtyä ratkaistavanamme oleviin tehtäviin, valtion yleiseen hallintokoneistoon. Nyt proletariaatin kommunistisen toiminnan järjestämisessä ja koko kommunistien politiikassa on

päästy kyllin lopulliseen, pysyvään muotoon, ja olen varma siitä, että olemme oikealla tiellä ja eteenpäinmeno sillä tiellä on täysin turvattua.

Mitä tulee maaseudulla suoritettavaan työhön, niin vaikeudet ovat epäilemättä suuria, ja puolueen VIII edustajakokouksessa me otimme tämän kysymyksen esille kaikessa laajuudessaan pitäen sitä yhtenä tärkeimmistä peruskysymyksistä. Tukenamme maaseudulla samoin kuin kaupungeissakin voivat olla vain työtätekevien ja riistettyjen joukkojen edustajat, vain ne, jotka kapitalismin kaudella joutuivat kokemaan tilanherrojen ja kapitalistien sorron kaikki rasitukset. Sitten kun työläiset olivat ottaneet vallan käsiinsä, talonpojat saivat tietysti oitis mahdollisuuden tilanherrojen vallan kukistamiseen, hävitettyään yksityisomistuksen ja ryhtyessään suorittamaan maanjakoa he toteuttivat täydellisimmin yhdenvertaisuuden ja lisäsivät huomattavasti maankäytön tehokkuutta, kohottaen sen keskinäkertaista korkeammalle tasolle. Mutta luonnollisestikaan me emme ole voineet onnistua siinä täydellisesti, koska tarvittaisiin suunnaton määrä aineellisia tarvikkeita, jotta yksityistalouden vallitessa kyettäisiin antamaan jokaiselle talonpojalle riittävästi siemenviljaa, karjaa ja työvälineitä. Eikä siinä kyllin, vaikkapa teollisuutemme saavuttaisikin ennen kuulumattomia menestyksiä maatalouskoneiden tuotannon kehittämisessä, vaikkapa kuvittelisimme kaikkien toivomustemme toteutuneen, me siinäkin tapauksessa käsittäisimme helposti, että jokaisen pientalonpojan varustaminen riittävällä määrällä tuotantovälineitä on mahdotonta ja erittäin epärationaalista, koska se merkitsisi hirvittävää pirstomista; siitä umpikujasta, johon imperialistinen sota on meidät ajanut, voidaan päästä vain osuuskunnallisen toverillisen yhteistoiminnan avulla.

Talonpoikaisjoukot, jotka kapitalismin aikana olivat taloudellisen asemansa vuoksi pahimmin sorrettuja, ovat kaikkein haluttomimpia uskomaan äkillisten käännteiden ja murrosten mahdollisuuteen. Ne kokeilut, joita Koltshak, Judenitsh ja Denikin ovat tehneet talonpojan kustannuksella, pakottavat hänet olemaan erityisen varovainen sen suhteen, mitä hän on saavuttanut. Jokainen talonpoika tietää, että hänen saavutuksensa eivät ole vielä lopullisesti varmistettuja, että hänen vihollistaan — tilanherraa — ei ole vielä tuhottu, vaan se on kätkeytynyt ja odottaa apua

ystäviltään, kansainvälisen pääoman rosvojoukkioilta. Ja vaikka kansainvälinen pääoma heikkenee heikkenemistään päivä päivältä, ja meidän ulkopoliittinen tilanteemme on viime aikana tavattomasti parantunut, on meidän kaikki asianhaarat selväjärkisesti huomioon ottaen sanottava, että kansainvälinen pääoma on vielä varmasti voimakkaampi kuin me. Se ei voi enää ryhtyä meitä vastaan suoranaiseen sotaan — siltä on jo leikattu siivet. Aivan viime päivinä kaikki herrat ovat alkaneet puhua Euroopan porvarilehdistössä: „Kunhan ei juututtaisi Venäjälle kokonaan, taitaa olla parasta tehdä sovinto sen kanssa.” Niinhän se on aina, että vihollinen alkaa hieroa sovintoa, kun on saanut selkäänsä. Me olemme sanoneet moneen kertaan herroille Euroopan imperialisteille olevamme suostuvaisia rauhaan, mutta he ovat haaveilleet orjuuttavansa Venäjän. Nyt he ovat kuitenkin käsittäneet, etteivät sellaiset haaveet voi toteutua.

Kansainväliset miljonäärit ja miljardimiehet ovat tällä haavaa vielä meitä voimakkaampia. Ja talonpojat näkevät vallan hyvin, että Judenitshin, Koltshakin ja Denikinin kapinayritykset edustavat Euroopan ja Amerikan imperialistien varoilla järjestettyä voimaa. Ja talonpoikaisjoukot tietävät mainiosti, mitä seurauksia vähäisimmästäkin heikkoudesta saattaa olla. Tuoreet muistot siitä, millä tilanherrojen ja kapitalistien valta uhkaa talonpoikia, tekee heistä mitä uskollisimpia Neuvostovalan kannattajia. Neuvostovalta lujittuu kuukausi kuukaudelta, ja samoin kasvaa niiden talonpoikien tietoisuus, jotka ennen raatoivat ja olivat riistettyjä kokien nahoissaan tilanherrojen ja kapitalistien sorron kaikki rasitukset.

Asianlaita on tietenkin toisin kulakkeihin nähden, niihin nähden, jotka itse käyttivät palkkatyöläisiä, sijoittivat rahoja tuottaviin yrityksiin ja rikastuivat muiden työn kustannuksella. Miltei kaikki he ovat kapitalistien puolella ja tyytymättömiä tapahtuneeseen kumoukseen. Ja meidän on tehtävä itsellemme täysin selväksi, että me joudumme vielä käymään pitkällistä ja sitkeää taistelua tätä talonpoikain ryhmää vastaan. Ja niiden talonpoikien, jotka jouduivat kantamaan hartioillaan koko tilanherrain ja kapitalistien ikeen taakan, sekä niiden välillä, jotka itse riistivät toisia, ovat keskivarakkaan talonpoikaiston suuret joukot. Tässä kohdin on tehtävämme vaikein. Sosialistit ovat aina

kiinnittäneet huomiota siihen, että sosialismiin siirtyminen asettaa vaikean ongelman, miten työväenluokan on suhtauduttava keskivarakkaaseen talonpoikaistoon. Tässä kohdin meidän tulee odottaa kommunistitovereilta eniten huomaavaisuutta, tietoista suhtautumista ja taitoa tämän monimutkaisen ja vaikean kysymyksen käsittelyssä eikä pyrkiä ratkaisemaan kysymystä yhdellä iskulla.

Keskivarakas talonpoikaisto on epäilemättä tottunut yksityisomistukselliseen taloudenpitoon. Nämä talonpojat ovat yksityisomistajia, ja vaikei heillä toistaiseksi olekaan maata, vaikka maan yksityisomistus onkin lakkautettu, talonpoika pysyy silti yksityisomistajana, pääasiallisesti sen takia, että tällä talonpoikaisryhmällä on hallussaan elintarvikkeita. Keskivarakas talonpoika tuottaa elintarvikkeita enemmän kuin itse tarvitsee ja omistaessaan viljelijäämiä muuttuu tällä tavoin nälkäisen työmiehen riistäjäksi. Tähän sisältyy perusongelma ja perusriiri. Työtätekevänä ihmisenä, joka elää omalla työllään, ihmisenä, joka on joutunut kestämaan kapitalismin sortoa, tämä talonpoika on työmiehen puolella. Mutta yksityisomistajana talonpoika on tottunut pitämään viljelijäämiä omaisuutenaan, jonka hän voi vapaasti myydä. Mutta viljelijäämien myynti nälkäänäkevässä maassa merkitsee muuttumista keinottelijaksi, riistäjäksi, koska nälkäinen ihminen antaa viljasta kaiken, mitä hänellä on. Tässä kohdin kehkeytyy kaikkein suurin ja vaikein taistelu, joka vaatii kaikilta meiltä, Neuvostovallan edustajilta, ja erityisesti maaseudulla työskenteleviltä kommunisteilta mitä suurinta huomiota, mitä huolellisinta harkintaa tämän kysymyksen käsittelyssä ja ratkaisuissa.

Me olemme aina sanoneet, ettemme halua tyrkyttää sosialismia keskivarakkaalle talonpojalle väkisin, ja puolueen VIII edustajakokous vahvisti täydellisesti tämän kannan. Toveri Kalininin valinta Yleisvenäläisen TpKK:n puheenjohtajaksi perustui siihen lähtökohtaan, että meidän tulee välittömästi lähentää Neuvostovaltaa talonpoikaistoon. Ja tov. Kalininin ansiosta maaseututyö on saanut merkittävän sysäyksen. Talonpoika on epäilemättä saanut mahdollisuuden välittömämpään kanssakäymiseen Neuvostovallan kanssa kääntymällä tov. Kalininin puoleen, joka edustaa Neuvostotasavallan ylintä valtaa. Niinpä olemmekin sanoneet keskivarakkaalle talonpojalle: „Ei voi

olla puhuttakaan mistään pakollisesta sosialismiin siirtymisestä." Mutta hänet on saatava käsittämään se, on osattava sanoa se talonpojalle parhaiten ymmärrettävällä kielellä. Tässä asiassa voidaan vaikuttaa vain esimerkin voimalla, onnistuneella yhteistalouden hoidolla. Voidaksemme näyttää esimerkkiä osuuskunnallisesta yhteistyöstä meidän on aluksi itsemme järjestettävä onnistuneesti sellainen talous. Pyrkimys maatalouskommuunien ja -arttelien järjestämiseen on näiden kahden vuoden aikana ollut tavattoman suuri. Mutta tarkastellessamme asioita tervejärkisesti meidän täytyy sanoa, että suuri joukko tovereita, jotka ovat kiiruhtaneet perustamaan kommuuneja, on lähtenyt maanviljelyksen alalle, maatalouteen, tuntematta riittävästi talonpoikaiselämän taloudellisia olosuhteita. Sen vuoksi tässä on jouduttu korjaamaan hyvin monia erehdyksiä, poistamaan hätiköinnin ja asioiden väärän käsittelyn aiheuttamia seurauksia. Entisiä riistäjiä, entisiä tilanherroja on monin paikoin päässyt soluttautumaan neuvostotiloille. Heidän valtansa siellä on kukistettu, mutta heitä itseään ei ole hävitetty. Heidät on häädettävä sieltä pois tai asetettava proletariaatin valvonnan alaisiksi.

Tämä tehtävä on edessämme kaikilla elämän aloilla. Te olette kuulleet Punaisen Armeijan lukuisista loistavista voitoista. Punaisessa Armeijassa työskentelee kymmeniä tuhansia vanhoja upseereita ja everstejä. Ellemme olisi ottaneet heitä palvelukseemme ja pakottaneet palvelemaan meitä, emme olisi voineet muodostaa armeijaa. Ja vaikka eräät sotilasiantuntijat ovatkin osoittaneet pettureiksi, olemme murskanneet Koltshakin ja Judenitshin, saavuttamme voittoja kaikilla rintamilla. Näin tapahtuu siksi, että Punaisessa Armeijassa olevien kommunististen solujen ansiosta, joilla on tavattoman suuri propagandistinen ja agitatorinen merkitys, vähälukuinen upseerikunta on joutunut sellaisiin olosuhteisiin, niin suuren kommunistien paineen alaiseksi, että suurin osa heistä ei kykene pääsemään pois siitä kommunistisen organisaation ja propagandan verkosta, jolla olemme heidät ympäröineet.

Kommunismia ei voida rakentaa ilman riittävästä määrää tietoja, tekniikkaa ja kulttuuria, mutta ne ovat porvarillisten asiantuntijain hallussa. Useimmat heistä eivät ole myötämielisiä Neuvostovallalle, mutta ilman heitä emme voi rakentaa kommunismia. Heidän ympärilleen on

luotava toverillinen ilmapiiri, kommunistisen työn henki, ja saatava aikaan, että he kulkisivat rinta rinnan työläisten ja talonpoikain vallan kanssa.

Talonpoikaiston keskuudessa ilmenee hyvin usein tava-tonta epäluuloisuutta ja suuttumusta, joka kehittyy jopa neuvostotilojen täydelliseksi kieltämiseksi: neuvostotiloja ei tarvita, ne ovat vanhojen riistäjien tyyssijoja. Me olemme sanoneet — ei, ellette osaa itse järjestää taloutta uudella tavalla, pitää ottaa palvelukseen vanhoja asiantuntijoita, muuten ei selviydytä köyhyydestä. Ne, jotka rikkovat Neuvostovallan päätöksiä, me tulemme armotta seulomaan pois kuten Punaisessa Armeijassakin; taistelu jatkuu, ja se jatkuu säälimättömänä. Mutta suurimman osan heistä me pakotamme työskentelemään oman tahtomme mukaisesti.

Tämä on vaikea ja monimutkainen tehtävä, eikä sitä voida ratkaista käden käänteessä. Siinä tarvitaan tietoista työväen kurinalaisuutta, läheisempää yhteyttä talonpoikiin; on näytettävä heille, että me näemme kaikki neuvostotiloilla tapahtuvat väärinkäytökset, mutta sanomme, että tieteen ja tekniikan miehet on pantava palvelemaan yhteistaloutta, koska pientalouden varassa ei päästä eroon puutteesta. Ja me tulemme toimimaan samoin kuin Punaisessa Armeijassa: sata kertaa meidät lyödään, mutta sadannella yhdennellä kerralla me voitamme kaikki muut. Sitä varten on kuitenkin maaseudulla toimittava yksimielisesti, joustavasti, yhtä hyvässä järjestyksessä kuin on työskennelty Punaisessa Armeijassa ja työskennellään muilla talouden aloilla. Me todistamme talonpojille vähitellen ja johdonmukaisesti yhteistalouden paremmuuden.

Tällaista taistelua meidän on käytävä neuvostotalouksissa, tällaisia ovat sosialismiin siirtymisen vaikeudet ja juuri tämä on Neuvostovallan todellista ja lopullista lujittamista. Kun suurin osa keskivarakkaista talonpojista oivaltaa, että elleivät he ole liitossa työläisten kanssa, he auttavat Koltshakia ja Judenitshia, ettei heillä ole koko maailmassa muita liittolaisia kuin kapitalistit, jotka vihaavat Neuvosto-Venäjä ja koettavat vielä moneen kertaan vuosien mittaan päästä jälleen valtaan, silloin takapajuisimmatkin näistä keskivarakkaista talonpojista käsittävät, että on joko kuljettava liitossa vallankumouksellisten työläisten kanssa lopulliseen vapautukseen tahi muutoin, mikäli he vähänkin epäroivät, vihollinen, vanha

riistäjäkapitalisti, pääsee voitolle. Voitto Denikinistä ei vielä hävitä lopullisesti kapitalisteja. Tämä seikka meidän kaikkien pitää käsittää. Me tiedämme vallan hyvin, että he yrittävät kerta kerran jälkeen heittää hirttosilmukan Neuvosto-Venäjänsä kaulaan. Siksi talonpojalla ei ole valinnan varaa; hänen pitää auttaa työläisiä, sillä pieninkin horjuvaisuus johtaa siihen, että tilanherrat ja kapitalistit voittavat. Tämän tietoisuuden levittäminen talonpoikain keskuuteen on ensimmäinen ja tärkein tehtävämme. Omalla työllään elävä talonpoika on Neuvostovallan uskollinen liittolainen, sellaiseen talonpoikaan työläinen suhtautuu kuin vertaiseensa, hänen hyväkseen työväenvalta tekee kaiken voitavansa, eikä ole sellaista uhrausta, jota työläisten ja talonpoikain valta ei olisi valmis tekemään tämän talonpojan tarpeiden tyydyttämiseksi.

Mutta talonpoika, joka harjoittaa riistoa siksi, että hänellä on viljaylijäämiä, on vihollisemme. Velvollisuus tyydyttää nälkäänäkevän maan perustarpeet on velvollisuus valtiota kohtaan. Läheskään kaikki talonpojat eivät kuitenkaan ymmärrä, että vapaa viljan myynti on rikos valtiota kohtaan. „Minä olen kasvattanut viljan, se on minun tuotteeni, ja minulla on oikeus myydä sitä” — näin sanoo talonpoika vanhasta tottumuksesta. Mutta me sanomme, *että se on rikos valtiota kohtaan*. Vapaa viljakauppa merkitsee sitä, että rikastutaan tuolla viljalla, — ja sehän on paluuta vanhaan kapitalismiin, sitä me emme salli, sitä vastaan tulemme taistelemaan, maksoi mitä maksoi.

Siirtymäkaudella me otamme käytäntöön valtion viljanhankinta- ja luovutustehtävät. Me tiedämme, että vain siten voimme poistaa puutteen ja nälänhädän. Valtaosa työläisistä kärsii puutetta senvuoksi, että viljaa jaetaan väärin, mutta jotta se tulisi jaetuksi oikealla tavalla, talonpoikien on täytettävä tinkimättä, tunnollisesti ja ehdottomasti valtion viljanluovutustehtävät. Tässä suhteessa Neuvostovalta ei voi tehdä mitään myönnytyksiä. Tässä ei ole kysymys työväenvallan taistelusta talonpoikia vastaan, vaan tässä on kysymys sosialismin koko olemassaolosta, Neuvostovaltan olemassaolosta. Me emme voi nyt antaa talonpojalle tavaroita, koska ei ole polttoaineita, ja rautatieliikenteessä on pysähdyksiä. Talonpojan on annettava ensin työläiselle viljaa lainaksi, ei keinotteluhintaan, vaan kiinteään hintaan, jotta työläiset voisivat panna tuotannon uudelleen

käyntiin. Jokainen talonpoika myöntää tämän silloin, kun kysymys on yksityisestä työläisestä, joka on kuolemaisillaan nälkään hänen vierellään. Mutta kun kysymys on miljoonista työläisistä, silloin talonpojat eivät tätä käsitä, ja vanhat keinottelutottumukset pääsevät voitolle.

Jatkuva ja sitkeä taistelu näiden tottumusten voittamiseksi, agitaatio ja propaganda, selitystyö, tehdyn työn tarkastaminen — sellaista on politiikkamme talonpoikaiston suhteen.

Ensimmäinen tehtävämme on tukea kaikin tavoin työtätekevää talonpoikaa, suhtautua häneen kuten vertaiseen, yrittämättä tyrkyttää hänelle mitään väkipakolla. Ja toisena tehtävänä on taistella johdonmukaisesti keinottelua, kaupusteluhenkeä, rappiotilaa vastaan.

Kun ryhdyimme luomaan Punaista Armeijaa, meillä oli vain erillisiä, hajanaisia partisaaniryhmiä. Oli paljon tarpeettomia uhreja, koska puuttui kuria ja yhteishenkeä, mutta me voitimme nuo vaikeudet ja perustimme partisaaniosastojen tilalle miljoonaisen Punaisen Armeijan. Jos kerran kykenimme tekemään sen niinkin lyhyessä ajassa kuin kahdessa vuodessa ja niinkin vaikealla, raskaalla ja vaarallisella alalla kuin sotilasala on, niin sitä varmempia olemme siitä, että pääsemme samoihin tuloksiin kaikilla muillakin talouselämän aloilla.

Olen varma siitä, että ratkaisemme tämänkin tehtävän, joka on vaikeimpia — saamme aikaan työväen oikean suhtautumisen talonpoikaistoon, oikean elintarvikepolitiikan, ja saavutamme tässä samanlaisen voiton kuin olemme saavuttaneet rintamalla.